

D-241

Box 2

4 Kogruinger
(1.65)

Salumi har sit vinterhjem
her ved slige isfjeld. Der
er altid som følge af fjeldets
svage bevægelser en strøme
aabnet vand langs siderne.
Aft i et korn der en smide
blaaende op af over vand-
fladen, og af og til korn der
en sal kravende helt op
paa isen og lagde sig
dovrent til at glæde ind i
maamuskimmet.

Etsteds lagde vi os ned
ved iskanten og fik et
glimrende syn af fjeldet som
det strakte sig ned gjem-
men vandet. — Der inde
var et drømmens eventyr-
land. Den hvidgrønne is
var tæt og rødhvidt af
vandet; fjeldet var blit til
et slot med fantastiske
formede søiler, store aabninger
som buede døre og vinduer,
uhelmskrivelig skjønt og hem-

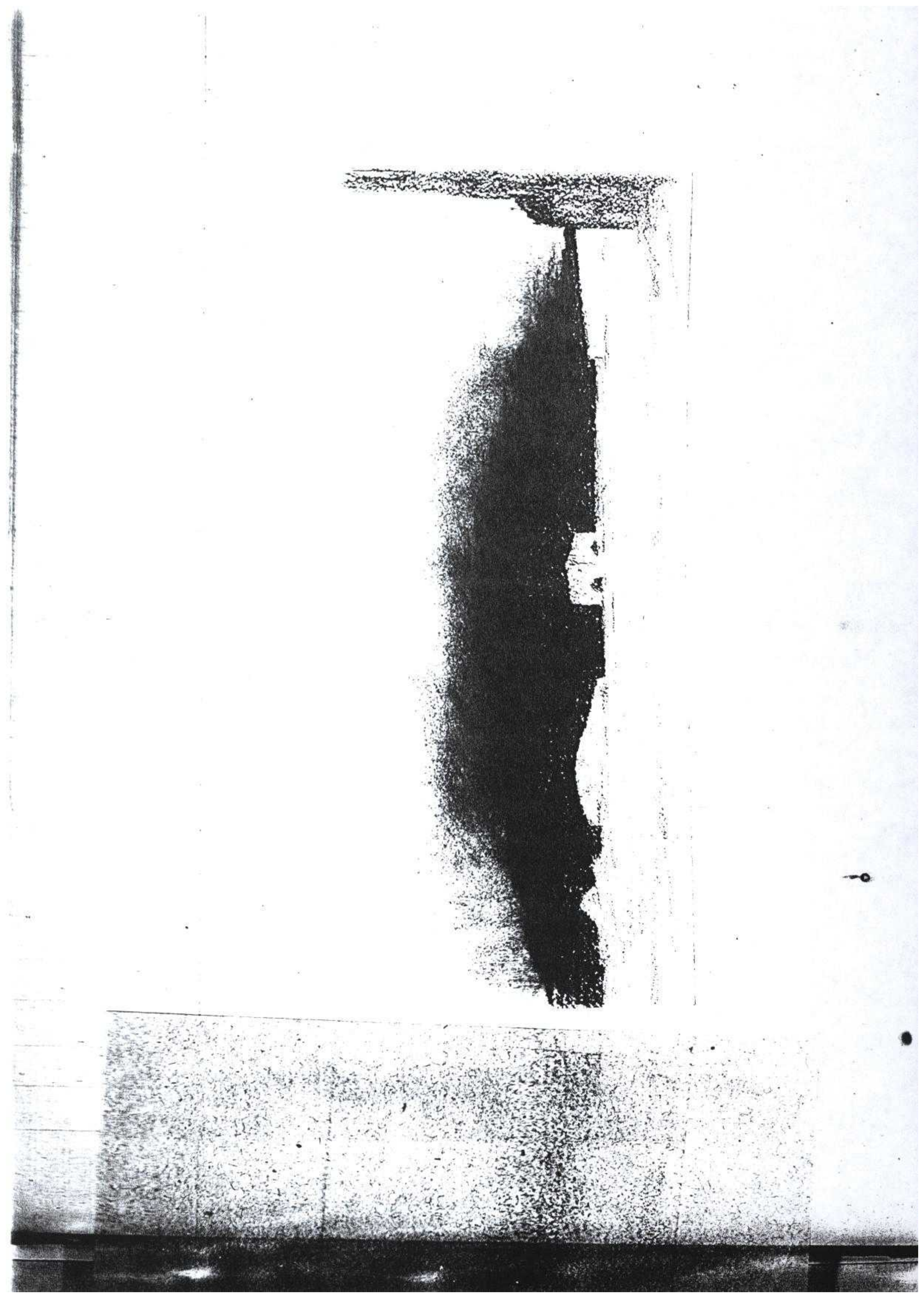
lighedsfuldt; fiske glinsende
blanke som sølv. vinset ind
og ind, og sal efter sal kom
og stak sig langt ind gjen-
nem de mørke aabninger.

Vi laa oppe paa iskanten
og stirret paa det mystiske
liv derude, den hvidgrønne
is, de blinkende smaa fiske
og salerne helt til vi stak
næserne ned i det iskolde
vand og med et ryk trak
os tilbage. — det var vak-
ker; men det var ikke for
os det liv derude.

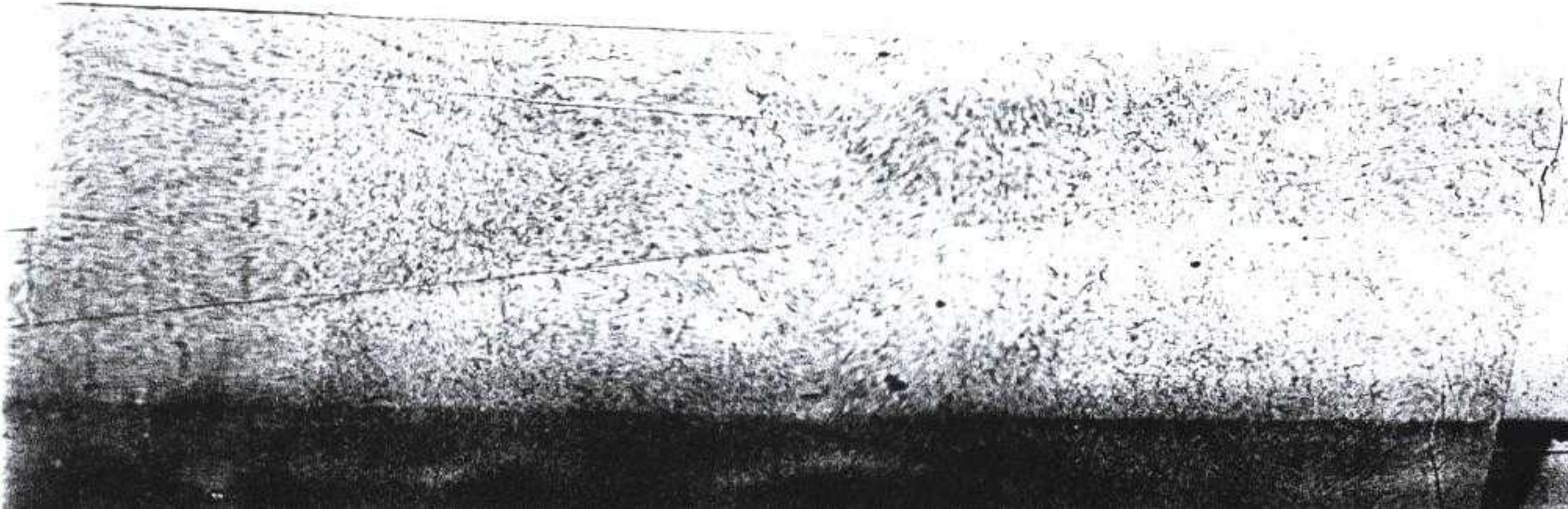
23 juni — St. Glens — —
"Til Sanktshaus er der
"letting og dans" . . .

Ja derhjemme!

Minne Sanktshaus-beal er
glitrende blink i sneis og
isens krystaller — og dansen
syddysets flammer i en
lys fyldt vinternat. — —

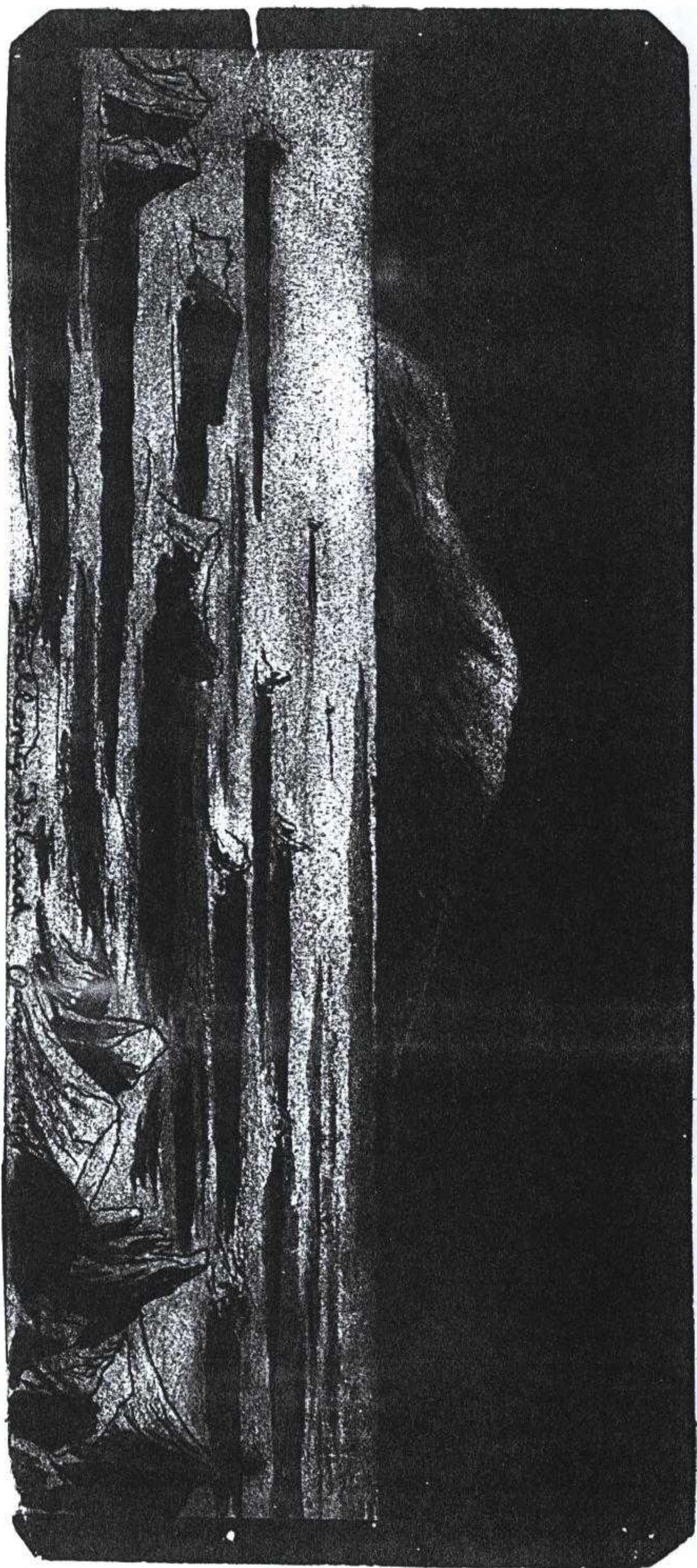
Den 30 juni overraskedes vi
paa en ganske merkkelig maade
I stormen den 23 april drev
endel biskjer tilhavs med "pak-
ken"; nogle af dem kom tilbage
igjen med isen en 10 à 12 dage
efterpaa; men nogle blev ogsaa
helt væk. Blandt disse sidste
var ogsaa en pen hvalp
kaldet "Kjaprae", hvid, lang-
ragget og saa omkring 9 mnd.
gl. Saa den 30 juni-altsaa
efter 68 dages fravær- kom
den rørsende tilbage over
den store skringar inde ved
ad den. Kjølen var den som
nogensinde og i rigtig
godt hold ogsaa, næsten
fed; grød og melk og noget
kjød vi gav den da vi fik
den ind i hytten, ville den
ikke spise. Dette var merke-
ligt; 68 dage drevende om-
kring inde i pakisen i
snestorm og frost og uden
ly. Vi levede mest paa brød
/.

han kunne ha' hørt at spise.
De andre hændene kjendte
ham tilsyneladende ikke igjen,
de lagde ham rent for had,
var efter ham. — alt, og saa
en nat 14 — — — — — fik de
hans ti — — — — — fik de
tag pa — — — — — sled ham
i filler — — — — —

Og og os en
trip rundt — — — — — rbi
"Sørensen" og — — — — — edover
la — — — — — ar du
i — — — — — af vi paa
— — — — — uske an-
— — — — — rimeligvis
— — — — — en 2 à 3
— — — — — da vi havde
— — — — — storm.
— — — — — kunne se
— — — — — yndt ca.
800 fod oppe — — — — — fjeldskraa-
ingen og havde taget ganske
godt med sig. Der laa
stene — langt over en mands

$\alpha \beta \gamma \delta \epsilon \zeta \eta \theta \iota \kappa \lambda \mu \nu \xi \omicron \pi \rho \sigma \tau$

køft sine 100 meter inde paa isen.

Hogst som men tiltrak sig var opmærksomhed var, at der langt inde over isen mod sydøst stod som en st sortagtig taage. Vi vidste det maatte skrive sig fra aabent vand og forbedre at se klatret vi op paa et lidet isfjeld i nærheden og saa da i vel en ²/₃ norsk mils afstand fra land strække sig fra syd mod nord en "klare" af anseelig brødder.

Skjønt dette i og for sig ikke var noget tegn paa isens brækning, var det dog, som der ved synet af aabent vand, drog gennem mig et pust af frihed; — en følelse sliq som man faar den, naar man kommer ind en tidlig vaardag og finder træerne med de første smaa knopper.

Den 21 Juli 1899 tog
slædeturen sin begyndelse.

Det var nur. Borchgrevinke
som med Førgner og begge
finerne som startet en i længere
tid paatænkt tur rundt kappet
nedover mod "Possession Island".

De drog afgaarde ved 11 tiden
om formiddagen medførte 4
slæder med forspænd. Slæderne
var sterkt overbelastede, og vi
forstod straks, at det ville
bli' yderlig vanskeligt at faa
dem ubeskadigede frem over
den stygge is rundt kappet.

Turen begyndte forsaavidt
godt som Der allerede ved
6 tiden vendte tilbage til
Camp Ridley, et par timer
senere kom Førgner ogsaa
og indpaa natten en stund
Ole. Der var naturligvis noget
glunt, som de maatte tilbage
efter.

Stort barometer.

Den 23 Juli vendte ~~allerede~~

tilbage. Slæderne var paa det nærmeste ødelagte, som vitterligt var, overlastede som de var og den stygge sammenbrudte is.

Desuden var varemærkerne af trykt metal taget af slæderne før afgang fra "Camp Ridley", da disse stoppet slæderne lidt i den sterke kühle; men paa den anden side var isen altfor ujævn og knudret til at træmmene kunne staa det nogen tid.

24de juli havde vi saa at sige det første bånd fra solen.

Jeg saa den en ganske kort stund i middagsstunden belyse den høieste top af kappet, og inde over isen i horisonten mod nord laa den som et slør, pragtfuldt og saa iendelig farverigt fra guld og det dybeste røde til det bløteste orange og blaat og indover i fjorden laa taagene - ikke dystre og graa men rød og blåt som

sa som et tæppe - hvorover de
høie fjeldtæppe løftet sig hvide-
hvide - - -

Vi var nu-som sig for
har sagt-kommet ind i slæde-
tunnens tid, og de følgende
3 à 4 maanedes gik i et eneste
svev. Et parti kom hjem
og et andet drog ind lige
efter. Flytten blev mere og mere
et forpestet hæl. Næsten dag-
lig skulle det allerede for saa
lange ha rum gi' plads for
en eller to slæder, som skulle
repareres. Rygsække, soveposer
og skindpæsker, frosne vaate
og stinkende hang stadig
til tørring under taget; og
her skulle koges, spises og
soves - og saa det stadige
lampeblys. Vinduet kunne
vi heller ikke faa op; det var
udsneet; kun ganske sjelden
døren ogsaa, det var for
koldt. - Shik! for liv! det
var til at bli gal over næsten!

Den 26 juli startat chefen en
ordinär slædetur; denne gang var
maalet: videre opgjennem brygten
Evans og begge finnerne fulgte
med. Allerede dagen efter kom
Evans tilbage til Camp Ridley
med ordre til Solbeck og
Fougner at følge efter chefen
saa snart som muligt og
indtage ~~der~~ en del instru-
menter og mer proviant.

Chefs ordre var dateret:

"Flying Camp

Teberg.

Robertson Bay"

Slan havde nemlig opslaaet sit
nattikvarter i lø af et stort
isfjeld beliggende omtrent
midt i brygten ind for
Warming Glacier (senere: Saddle
Glacier). Dette isfjeld blev
i de følgende slædeture en
stædig kirkeplads, og tror jeg
megt træffende at kunne
kalde det: "Successful Teberg."

Den 27 juli var forresten

den en af de hyggeligste dage
jeg havde paa Cape Adare.

Soln skinneth den dag for
første gang paa husræggen
igjen siden mørketiden, vist
nok kun et par tre minutter;
men det var dog i det mind-
ste soln. Da chefen desuden
var væk holdt vi rent høi-
tid med revolverskydning
og andet koseligt tidsfordriv.
Om aftenen spendte doktoren
„Cappi arve“.

Den 29 drog saa Evans,
Colbeck og Fougner afgaarde.

Det var en graa, tung dag
med lavt barometer og saa-
ledes alle mulige udsigter til
storm, der ogsaa indtraf om
aftenen og øget jævnt hele
natten indover; naturligvis
hidsaget af snefald.

Allerede den 1ste august
vendte de 3 sidste sledfarere
tilbage. De havde lagt vinfask
hele tiden med „Successful Journey“

og da disuden sladerne deris var
adskillig medtagne, delvis brukt
ansaa. de en videre fortsættelse
af turen for meningsløs.

Et par dage efter vendte
thuset med fienerne ogsaa
tilbage.

Isen i bughen var mellem
4 og 6 fod tyk.

Solopgangen 3 die august
skal jeg sent glemme.

Lufth var graa og surt
men ret tid for kappet kom
solen langt op over horisonten
stor og rød og fyldte luften
i en vid ring rundt omkring
sig saa ildrøde rød hvornod
kappets skjød sig frem mørkt
og tungt med sine rette linjer.

Den 4 die august gik tempera-
turen lavere end vi nogensinde
tidligere havde haft den. Af-
lesningen kl. 9 om aften viste
 -49° . Kvicksølvthermometeret
var frosne et par dage i træk.

Der blev sat ind et par skaal

en med lidt kviksølv paa og
en med Whisky og begge var
paa et øieblik haardt frosne.

Om aftenen havde vi sterkt
sydlys helt inde i den sydlige
horizont, hvad der kun havde
haadt en gang før, mens vi
var der med; som nogl var
holdt sydlyset sig temmelig
nøget paa den nordlige part
af himmelen.

På onsdag den 14de august
drog Fanger, Birnaccini, Evans
og jeg ind paa stedet med
Bør af Yorks Island som anæl.

Vi medførte 4 slæder og 26
hund. Bestemmelsen var at
vi paa I. of Y. Isl. skulle opføre en
en stuehytte og grundlægge et
depot inde i en lille bugt paa
øen kaldet "Crescent Bay", hvorfor
vi medførte en hel del værktøjer
nødvendig for minering, og
dette i forbindelse med proviant
for os selv og hundene for en
måned og dertil en del ekska

proviand til grundlæggelse af depotet gjorde de 4 slæder med meningsløst overlaster. Vi forlod "Camp Ridley" ved halv tre tiden om eftermiddagen. Isen var til en begyndelse naturligt lig saumunstret og lei at komme frem over, og en af slæderne brak allerede før vi havde naaet en engelsk mil fra land. Barchen blev efterhvert som vi kom frem mere og mere uisornuelig, og hunderne voldte os desuden meget besvær saa complet blottet som ^{de} de var for hvert ~~st~~ spor af træning.

Re. 11 om aftenen ankom vi til "Successful Iceberg" og gik straks igang med at slaa leir. Isfjeldet bød paa en pragtig leirplads, næsten helt i læ for vind. Omkring midt paa den ene af langssiderne gik selve fjeldet ind i en bue og nogle meter foran havde stormen drevet sammen

en snefane ca. 4 à 5 m. høj
og da fjeldvæggen selv lød
sig. temmelig meget indover
og den siden desuden var
isfjeldets bøsede var der selv
i en forrygende storm næsten
helt tørt under mellem isfjeldet
og snefanen. -

Teltet var snart reist, og
bikjerner fodret og "Primus" kom
hurtig igang. Vi fik os lidt
varmt i livet, en god røg
og krøb snart ind i vore
kolde soveposer. Det tog os
antageligt en times tid at få
varmt af vore soveposer til
en nogenlunde sovelig tempera-
tur.

Den 15 forut vi først tid
kl. 11 om formiddagen og da
reint var glimrende bestemt
vi os til at indtage frokost
i en ishule i nærheden istid
for i teltet. Ind i hulen dæ-
kket vi op et frokostbord - primi-
tivt ganske vist - men rent

idyltisk. Brudte en ruskiuds-
pesh ind paa isen som dug og
kacerte vore 4 ryggsække rundt
som ankring at sidde paa.

"Primus" fik det travelt borte
ved bordet og snart brudte
vi behagelig duft af kaffe sig
ind og fyldte vor antarktiske
spisesalon; solen stod lige ind
i teltet, og vi følte det rent
varmt under de midhængende
istapper og mellem de glitrende
sne og isvægge. -

Nagen tidsigt til march
den dag var der dog ikke, da
thermometeret begyndte at
gaa op og barometeret at
gaa ned - sikre forbud paa
storm, og vi desuden havde
den brække skede at reparere.

Ved 5 tiden om eftermiddagen
kom den første vindstød. Vi
fik i en fart fodret vore hunde,
sikret teltet yderligere mod
stormen og krøb ind, mens
indrøbet snar begyndte at

fyge og stormen kyle omkring
isfjeldet. Saa tog vi os et slag
kort og en lidn passiar efter=
paa. Det var ganske hyggeligt
at ligge inde i soveposerne;
stormen tog omkring intet,
kun nu og da kom enkelte
græs jagende ned fra ^{is} fjeldet
rystet i teltet og druv lidt sne
ind gennem sprækken i telt=
døren. - Udover blev stormen
voldsommere; isen knaget lidt
skygt og udover natten maatte
Føringer og jeg et par gange
ind at se lidt paa forholdene.

Dagen efter - onsdag - lidt
mindre vind, men med taage
saa fat at al videnskab
var en ren umulighed. Ud=
gaa eftermiddagen lette taage
endte og Bernacchi fik maalt
isfjeldet der viste sig at være
70 fod høit og omkring 900
m. i omkreds. Da vi intet
havde at sige os til gik vi
lige i tidlig i soveposerne.

Torsdag - 17de - kom med snu-
ne væv og meget lavt baro-
meter, og altsaa for os det
sammes rolige levetid. Udover
aftenen og natten efter
smistoren. -

Dagen efter var derimod
ualmindelig vakker, men kold
og vi startede fra isfjeldet
kl. 10 om morgenen; en start
jeg sent skal glemme.

Lufthavnen var saa ualmindelig
klar og frisk og jeg følte mig
saa (frygtløs) let og freidig
ihu. Det var vel meget det
kanske, at de forudgaende
3 dages uhyggelige, kjedelige
teltliv havde stumt os alle
gratne og utaalmodige
saa da solskin og arbejde igen
laaf for os blev vi rent vilde.

Da jeg var saa heldig ved
vor afgang fra isfjeldet at have
en mere end almindelig stærk
slæde førte det til, at jeg ogsaa
fik en mere end almindelig

ting er: Der var friværdt
med 8 ganske bra hunde
nemlig: "Svartu" og "Jæck" i
spidsen og saa "Bürniän"
"Ollö", "Baadsmand", "Iviken",
"Enövingen" og "Kokken".

Da isen var noksaa god
og hundene godt tidhvilte
avancerede vi raskt til ind-
over ved 3 tiden da vi kom
op i noget ganske forfærdelig
sammenskræmt is og arbej-
dede os kun langsomt og
med yderste anstrængelse
fremover. Slik strævt vi nu
i antrekket 4 time, da isen
igjennem begyndte at jævne
sig lidt, men til gjenkjæld
begyndte en anden ubehage-
lighed at træde. Det trak
mer og mer isammen over
baaden inde i bughulen og
sneen fög opp paa de høieste
fjeldtoppe. Vi vidste vi
havde stormen i vente.

Lange havde vi ikke gaet

heller för de förste stormkast
stödde i med snöflok og halv-
mörke; vi maatte straks
gjøre holdt og faa vindklarerne
paa os. Dag nu begyndte
først besværlighederne først for
alvor. Bikhjerne blev uvillige,
krælle og sultne som de nu
var og med snøflok ret i
øjne; — Vi strævet og slet;
fisket paa de slitne bikhjer
og løftet de tunge slæder
over iskaaser; skjaldte og
frøs og — fremover kom vi
om end tungt og sent.
Vi haabte at finde læ for
teltet etsteds, et lidet isfjeld,
en iskaase eller sligt, som
kunne ta' lidt af for stormen.
Thi at reise teltet paa slette
isen i en forrygende snestorm
var ikke vidne tilbalude,
saarungitauer som erfaring
havde lært os, at stormen
kun vanskeligt vilh vare
barn nogle faa timer, men

dögn iagjurnen. Dog Høiket
blev tattere, snestormen var
og varre og hündne nægt
helt; de lagde sig ned og
hvirkun skjelden eller piske-
slag drev dem op, saa vi
maatte i en fart slaa op
felt. Klokken var da om-
frent 8. Vi tog dog ikke
soveposerne af slæderne men
krøb sammen saa godt
vi kunde og haabte at
invaret indover natten
naar maanen kom høier
op skulle bidage sig noget
saa vi kunne komme
videre. "Grinnis" - vor bedste
frøster - fik vi dog frem,
kogte os lidt kaffe og
sad saa og røgte og frøs
i 1/2 time, da endelig
invant gav sig.

Vi krabbede ned og fandt
luften fin og klar og med
straalende maanestien men
en isnende vind.

Teltet kom ned og blev surret
paa slæde igjen, biskjerne
maatte op og iwei bar det saa
igjen. Vi holdt nu nærmere
ind under land og marchen
i det delige maaneskin² over
javn, fin is var rent ind be-
hagelig. Omtrunt kl. 4 om
morgnen ~~af~~kom vi ind mellem
2 fra en af de store isbræer
indskydende arne, og da vi
ved at se os lidt nærmere
omkring forstod, at vi rim-
ligvis endnu ville ha' en 6 à
7 timers march til Duke of
York's Island blev vi enige
om at slaa leir her. Vi var
forestem ogsaa adskillig med-
tagne, saa vi sandt at sige
benyttet ~~også~~ os heller end
gjern af dette paaskud til
at faa en hvil.

Om morgnen den 19 august
- lørdag - kørte Færner og
jeg ind en god stund for de
andre - da sovnen i de første

soveposer paa den bare, kolde
is var minde behagelig; —
vi havde ikke nogen blanketts
eller bjørnefeller med os som
de andre to. Temperaturen var
ogsaa adskillig lav, nemlig
÷ 25 F. . Klokken var ikke nær
ind 9 og morgnen var sol-
frisk og fin. Vi lagde veien
indover og krabbet os op paa
bræen for at se os lidt om-
kring; og efterhvert som vi
gik og fik mer varme i
vore stive og frosne lemmer
blev vi ret i perlehumør ved
at se paa al den glitrende
hvide sne og is og den vakre
blaa himmel. Det var ogsaa
et kirligt skue som laa for
os; her den veldige isbræ-
blaa grøn og spillende næstede
blandende i den skarpe morgne-
sol — midt tusinder sorte
sting og skarpe sønderrevne
fakker vred den sig langt,
langt op i den høie, steile

snekladte fjelde. -

Vakker var den ja, storslaget,
men falsk var den ogsaa,
især her nede ved indløbet,
hvor de mange, mange
revner var plet dækket til
af aarets sne, haard sam-
menfrossen sne vistnok ~~fra~~ men
paa sine steder snøb en frod
tyk, og det gav en underlig
hul lyd naar vi gik over,
saa vi ofte stoppet rent at
smække og listet os paa lette
fjed til vi atter kjendte den
solid grund under os.

Det var en mellem Esikie
Rand og Cape Klørvstad ind-
løbende isbræ dette og nede
ved indløbet dette den sig
i tre magtige arme som
skjød sig langt ind i
Robertson Bay; den længste,
den sydligste, altsaa den
som vi skulde omgaa paa
vor vej til D. of G. Is. strakte
sig godt og vel sine 2 mil

ind i lüngen.

Saa ruslet vi nedover til
bivun igjen, fik purret de to
andre, lavet istand lidt
frokost og gjorde os klar
til afmarch. Vi havde som
sædvanlig en liden jule i den
bistrende kühle med at
klargjøre litzjerne, der som
sædvanlig naar de havde
sovet forspændt sladderne
havde tullet og vridt isam-
men trærummene til en
mangfoldighed af gordiske
knuder, saa vi maatte
baade kutte og spleise
for vi endelig fik det hele
i orden igjen.

Kl. 12. var vi klar til at
gaa.

Vi fulgte nu isbænen
langs, og da føret her var
fint havde vi snart om-
gaaet den og havde nu
D. af Y. Isl. foran os i N.S.V.
og i omtrent 6 miles af-

stand. Brann frembød
mange vakre syn især var
der et sted, hvor der skar sig
en revne som en bred gang
hvers gennem brann med
vægge af til 60 fod høje
og med utællig smaa søiler,
biller og afsatser i den
rødeste grønblaa is hvori
solstrålerne lyste gennem
som i millioner smaa
prismer samlet og brød
sig og lyste frem et sandt
farvernes fantasihjem.

Kl. 6 om aften ankom
vi til vort lesterummessted.

Først af alt sørget vi for
at få "Prinnus" igang og
sød snart roksaa hyggelig
anvenning den, drak kaffe,
sterk varm kaffe, røgte og
passierte.

Leirpladsen var yppelig
beskyttet mod vind, læa
lige indimellem bratte fjeld-
vægge og selv den stærkeste

Storru kjendtes dirrede
som bare græs. Men der
var andre ilumper. Der
var nemlig ingen fast
strandbred, fjeldet ~~to~~ gik
lige "lücks" i sjøen, og det
helst stod paa var bare
en frossen snedrive paa
isen indtil fjeldvæggen.
Naar derfor vandet faldt
eller steg eller brøen ind-
for skrænt lidt is tid, gav
naturligvis isen sig og
der gik store sprekker i
vor snedrive; ja engang
stod der endog et par fod
vand over isen ligesom
for teltene. Den første nat
fölte vi os lidt foruroliget
ved den hyppige knaggen og
bragen, og fangner og jeg
törnet tid flere gange for
at tage lokaliteterne i öie-
syn; men vi vandrede os snart
til det og lod os ikke mer
forstyrre af det.

En aften alligevel reddedes
"Primus" kun i det aller sidste
øjeblik fra at vâlte rundt
under kogningen, idt der
ganske pludselig gik en
lidt spræk i sneen under
teltet. Vi bandte nok lidt,
men "Primus" med sin
næsten færdige dyrebare
kaffe var reddet, saa vi
havde ingen videre grund
til klage.

Om morgnen, søndag ^{20/8 99}
tog Fouquier og jeg os en
lidt tur, mens de andre
gjorde færdig frokosten.

Været var graat og surt
og med enkelte skarpe
vindgys der drev masser
af sne med sig ned fra
fjeldet, mens indpaa fjorden
stod snefokket tykt - der
var rykkende storm.

Vi grøsset lidt og var
fornøied med vor forholds-
vis lüne leirplads.

Dagen tilbragte vi med smaa
undersøgelser af vore nærmeste
omgivelser. Fjeldet var af en
rødvær grøn farve, rimeligvis
et slags skifer, lodret lagret
og hyppig isprængt med brude-
kvartsaarer, der stundom løb
helt op til toppen af øen.

Desuden bemærkede vi her og
der krystaller af et eller andet
slags metal af en bronzelig-
nende farve; saant ~~te~~ enkelte
røstligevende flekker.

Om aftenmiddagen tog vi
viien ned mod Kruszent Bay
— en liden bucht paa den
sydøstre side af øen og
hvor vi havde ordre af mr.
Borchgrevink til at gøre
de byggede arbejder til
afjærelse af en stenhytte.

Shov godt i de vore telte
stod mærkeligt vi først for
alvor nu, for da vi sværgt
rindt øens nordøstre odder
stod storm og snekrav os

at saa haardt i øinene, at
vi kun med yderste an-
strængelse var istand til at
arbejde os ind.

Det første midnats af
Cruzent Bay var et meget
kristet. Voksn og kold lød
hængt og dalført øver, helt
aalum for de stadige syd-
østlige storme. Snebaret
stod tykt, hvor vi vendte
os hen, og stormen s isnet
os hvert igjennem; ingen =
steds det bitterste ly. Vi
rushed omkring lidt stivfrosne
og græne, men fandt intet =
steds, hvad vi søgte, ikke en
 eneste buskhytte. Plads hvor vi
kunne bygge vor hytte.

Vi gik hjem igen, kogte
kaffe, krøb i soreposerne og
harde os et slag kort. At
spille kort med vaatter paa
i 25° kühle (Fahrh) er jo ikke
behagelig netop, men dog en
fryd. nuot "Tourte-spekulationen"

rudd i dit gudsforladte
Krusjukt Berg.

Måndag 21 august kom
med skygrær iggin. Vi var
küm hörst nödvändig tidufr
teltet og soveposerne og spille
kort om kvæn der sküle
køge mad og fore bikjerne.

Tirsdag var vært lidt
bedre, men da vi trængte
sælbjød til bikjerne og spæk
herendsel til tog 3 af os ud
paa sæljagt. Vi lagde veien
ut til et lidt isfjeld et
stykke indpaa fjorden, hvor
vi ogsaa ganske rigtig
kom over 6 svær sælv og
vi gav os flükseus ikast
med hver vor. Saa kjørte
vi hjem nogle vendinger
med spæk og kjød og syntes
vi havde gjort et dygtig
stykke arbejde i betragtning
af dit stygge vær.

Beruaechi havde imidlertid
tid maalt ær og faat du

ombrent 1600 fod. Det viste sig dog senere, at han i det tykke var ikke havde faaet tag i den høieste top, der ved nye maalminger steg til over 2200 fod.

Onsdag kom alder med snefok og storm og et stille, grøssende kirliv.

Torsdag var været bedre, vi trak lod om hvem skulle ledsage Fougner paa en tur op til toppen af øen. Loddet traf Bernacchi og saa maatte da Evans og jeg iveris gaa igang med mere seljagt og kjöring af spæk og kjöd.

Om eftermiddagen havde vi en vakker solnedgang.

Taaen laa tyk og drivende tung over Warning Glacier og Protection Low, men paa de høieste fjeldtoppe, som løfted sig rime og klare over foragehavet lagde solen et

glødende skjær af rodt, mens
du sank bagom fjeldene i
vest.

Ja fagurt er landet der=
med, trods den øde usformige

Sent skal jeg glemme de
rusaueskinsnatter vi havde
druede i "Midwinter Camp"

Isbræene smelt sig som
brede sølvaaer langt ind
mellem de høje, stejle fjelde,
som i det klare lys løftet
sig endnu højere og lyste
med sin hvide sne saa stille
og magtige med den ^{dybe} stjerne-
strödd himmel.

Og saa du ringende
dødsens fred; ikke et liv,
ikke en lyd. Du kan
rent høre dit hjerte slaa;
hør næsten ikke puste:

Freitag 25 august tog
vi afsted med 2 slæder med
frøpand og forstjellig proviant
og minneringsredskaber ned
til Creszent Bay. Nært var

nok saa pent og da vi an-
kom denud landet vi kunde
ude ved bredden og klatret
op over fjeldet. Vi naaet til
en høide af ca 1500 fod og
havde derfra en glimrende
udsigt over landet med
isbælt og fjelde langt ind-
over. Døke og Yorks Isl. har
~~en~~ form noget lignede som
en halvbold og den sydøst-
lige er langs toppen meget
skarp. Hvor vi stod var den
ikke stort mere end en $\frac{1}{2}$ a
5 fod bred og faldt brat
af til begge sider med is
og sne i revnerne. Da vi
kom ned igjennem saa vi os
ind til stid at lagre proviant
og redskaber paa, og tog
saa tilbage til "Bidwinter
Camp" igjen.

Dagen efter started Ber-
natchi og jeg tilbageturen
til Camp Bidley.

Egentlig skulle kun Ber-

naechi gaad- tilbage alene,
men da vant om morgnen
saa lidt ulyk ind fandt vi
det lidt overhigt for en alene,
og saa skulde da jeg følge
med. Vi fik dog en rask
dag og gjorde tilbageveien
paa 8 time. Den sidste del
af veien var endil besværlig
med elendig sammenskræbet
is. Da mr. Borchgrevink
absolverede os ved (Lassen)
"Successful Iceberg" antændte
han en 30 a 40 liter para-
fin og et par bender for mod-
værlig for at vi ikke skulde
miste veien.

Et lidt stykke havde
vi en ganske morsom og
kvik slædefart. Bithjeme fik
nemlig snusni af en sal, og
da det ikke var saa meget
indof var kuns slap vi den
til og kastet os begge to
paa slæden. Den store guld
krav det gik. Det var 10 af

de største og stærkeste blikke
vi havde og det var afstad
rent ihyggelig. Stoppe der
da var ikke tale om, og det
var et held for slæden og os
to som sad paa, at isen var
himmelig jævn for ved den
mindste bump eller forhöjning
hoppet slæden himmelhøit, saa
vi havde nok med at holde
os fast. —

De følgende to dage
tilbragtes stille og roligt
paa Camp Ridley.

Den 29 aug. startedes
en ny tur til D. of Y. Isl.
Turengang bestaende af
chefen selv, Colbeck, doktorer
og begge finner; de medførte
5 slæder og 19 blikke.

Vi nu som nu var igjen
hjemme i storblinde hyggel
as efter den bedste Evne og
gjorde de faa Dage til de
lyseste og hyggeligste som
vi tilbragte derude. Kanske

det som især gjør, at de for
mig har saa stort et Vard,
danner saa kjært et Binde
i væsentlig Grad skyldes det,
at de saadsige blev blandt
de allersidste vi tilbragte
med vor Kjøkke, afholdte
Landsmand, han som inden
Tid var Expeditionens største
personlige Kraft - Nicolay
Hansson. -

Vi tre Hansson, Bernacchi
og jeg raadede os helt efter
egne Følelser; Ingen Skislyd
lod vi faa indpas, ingen
Kritik, ingen Særhed. Dagen
lang gjorde vi alle tre alt
vi kunne for at bygge hver-
andre og vare livlige og
underholdende; og selv Hans-
son - svag som han igennem
den Gang var - rent sprudte
af godt stemør.

Om Kveld naaede Dagens
Lys forlangst var gaaet,
saa vi stille og lyttede til

hvad enhver havde t. at
fortælle af egne Hinder og af
hørte Sagn.

Endnu mens jeg sadde her
Hjemme og skrev dette, saa
er det som rækker det ind paa
mig og fylder mit Sind
med sin stille Hægg.

Det er især en Aften og
Nat, som staar saa levende for
mig.

Bernacchi var sysselsat
med Fremkaldelse af Fotogra-
fier, og havde forbrudt slaus-
son og mig at bruge Lys,
nogen som forresten var saa
langt fra at gaa vore Puske
ind, som vi fandt det langt
hyggeligere med bare det
matte røde Skjær fra hans
Lampe. Runt om Ovenen
havde vi hængt et par tykke
Tæpper for at hindre Lyset
derfra at sprede sig ind i
Rummet og ødelægge Ber-
nacchis Plader. Det var

sjældne, vi havde det saa kose-
ligt i vor Hytte.

Vi havde tidligere paa
Dagen haft Døren i lang
Tid staaende aaben, saa Luften
inde var ogsaa ren og frisk
og desuden havde Buvacchi
afret lidt af sin sidste Behold-
ning af Parfume.

Udover var der Snefok og
Storm og Sneasten haglet
alt i et paa Taget.

Men vi sad smagelig
rundt om Bordet, og lyttede
til Stormen udenfor og stirrede
ind i det svage røde Skjær
gav vi hverandre det bedste
vi havde af ælsknes Binde
og Oplevelser, og tilsæt var
det rent som vor trange, lille
Hytte dernede i det fjerne, øde
~~Island~~ isklædte Land var
gjerne fuld af kjære kjendte
Skikkelser; der var ligesom
Liv i hver eneste Krog.

Det var som kom der fra

fra Vandsiets dünkliste Kroge
Kjendte og Kjær fra Hjemmet,
De strøg omkring os med
nykke Kjærligh og varmt os
i vor indreste Sjæl med sine
langtende, Trøfaste Blikke.

Slavssons maant frem liv-
fulde Billeder fra Hjemland-
ets dybe Skove og fra dets
Skjærgaards Øer, og jeg lyt-
te saa længe, til jeg syntes
at den indreilige Knatting
af Stenene paa Hlyttens Tag
blev til tynge Grene, som slog
imod, og Stormens Hyle
hørtes kun som den Skovens
kjendte, kjær Søs gjennem
Gran og Furu.

Mangt var det han fortæll.
Slændiser fra Jagt i Skov
og Fjeld. Underlige Sagn,
som han havde hørt ved
Reirildun berhöstes opp
mellem Fjeldene; og om var
Overtro som Fiskerne havde
lært ham i de lange Nætter

han laa inde ved Fiskeværerne
nordpaa. - -

Det er mig særlig kjært
dette Binde om den døde
Kommunevald, og jeg vil altid
bevare det i trofast Erindring

Den 31 August var aften
nær blevet den sidste for os tre
som holdt stus alene paa Camp
Ridley.

Skift fra Morgnen af blaste
den in Storm, og vi hyggot
os hele Dagen saa godt vi
kunne iindendørs. Tidligt køb
vi i vore Køier for hver for
os i Ensomhed at nyde den
lille Hygge af gamle Breve
og sligt forskjelligt ~~og~~ af
Hjemlands Digt, og syste med
vore Dagbogsnotiser.

Det var jo rutet et var
til sligt ogsaa, mørkt og
irskt som det var inde og
med Stormens Al ~~o~~ omkring
stus. (Hjerner).

Klokken kunne vel være
saa paa Lag 10, da jeg stikket
Lysen i min Køie og skille
forsøge at sove. Dette blev den
dog intet af; jeg blev kun
liggende slig og dase for jeg
fölte mig slig ikke ganske

frisk. Da jeg havde lagt
en Tines Tid tiltog mit Ild-
befindende, og jeg kræbte da
forsigtig - for ikke at forstyrrelse
de Andre - ind af Køien og
ind i Gangen, da jeg tænkte
lidt frisk Luft skulle gøre
mig bra igjen. Jeg var dog
ikke forkommen ind i Gangen
for jeg stupte overende grebet
af en voldsom Svimmelhed.

Da jeg havde sæddet en
Stund inde i Gangen blev noget
bedre og kom mig atter ind
og tilvois.

En Stund efter hørte jeg
Hansson raabe paa Brunnætti
og bede ham om at faa Tag
i noget Lognæ, da jeg han
fölte sig saa runderlig.

Jeg var selv saa sludsig
at jeg ikke gad røre mig,
men laa og spekulerede paa
hvad vel Grundem kunne være.

I det Samme gav Brunnætti
et Skrig fra sig og styrtet ind

fra Bordet som han havde
krøllet op paa for at faa fat
paa Cognacen, og laa nu paa
Gulvet som en Sæk.

Nu slog det mig at det
maatte være Killes forgiftning.

Jeg kunne knapt røre et Ben
men fik med meget Besvær
krøbet mig ned paa Gulvet,
fik op Pøren og draget Ben-
ud i Gangen, hvor han efter
en Stunds Forløb kom sig saa
nogenlunde. Hansson var
forfærdelig ilendig, og jeg
troet vanskeligt han skulle
staaet det over, og jeg sad
oppe og vaagte over ham helt
til henimod 5 Tidre om
Natten. Dagen efter havde
vi alle 3 den forfærdeligste
slovedpine, vi var rent som
fra os selv. Fra den Tid at
gik det forholdes hvirvligt
nedover med Hanssons Glimt.

Om aftenen den 3de Sept.

kom. Evans og Försigmer til-
bage med Ordrer til Berna-
chi og mig om at afgaa
til Druke og Yorks Island saa
snart som muligt. Vi startede
den 10de Septbr. og medførte
3 Slæder, der som sædvanlig
var overbæssede. Vi skulde jo
foruden Proviant og forskellige
Instrumenter ogsaa medføre
en Baad, og da disuden de
Hunde, som stod til vor Dispo-
sition var daarligere nok -
nær. Borchgrevink havde natu-
rligvis de bedste selv - fik vi
en dertilig Job for at komme
os frem over den elendige og
sammenskræbede Is.

Veirret var fra Borgnen
af rakkert men med forholds-
vis lavt Barometer, der ved
spiddagstider sank yderligere og
allerede ved 2 Tidene faldt det
skyldt oppe paa de høieste Tjeld-
løkke. Bernaechi og jeg der
gaa alt hvad vi orkede for at

maa frem til "Successful Teaching
for Suggestors" bröt ind over
os. Marchen gik dog skræk-
kelig tungt, idet vi alt i et
maatte kjøre frem en og en
slade af Gangen, da den ene
af os maatte hjælpe. Hændene at
trække modus den anden skjör
paa og passet sladen for at
rælte. Vi var dog heldige
nok til at svinge ind i Ræ
af Isfjeldet, da de første Güfs
stod tykke med Snefok bort-
over Isen.

I en Fart fik vi slaaet
Leir, givet Biskjerne Mad og
begyndte at koge lidt for os
selv til Kvælds.

Barometeret faldt jævnt
og vi vidste den forstod os en
voldsom Suggestor. Det var
ingen hyggelige Udsigter.

Vistnok laa Teltet godt i Ræ
af Isfjeldet, men alligevel kom
den alt i et nogle haarde
Stormkastende ned fra Fjeldet.

rystet i vort lille Sikkertelt og
fyldte Sne over Soveposer og alt
inde i Teltet. Vi havde mindre
lyst til at lagge os endes om
at holde Vagt.

Saa vidt langt paa Aarh
var der jo en Hvilighed for at
Isen i den voldsomme Storm
kunne brække op, eller Isfjeldet
kunne komme til at bevæge
lidt paa sig og slaa Bølger
i Isen nærmest omkring,
hvid der let kunne blive skjævet
svaunget for os; Barometeret
faldt frendes uhyggelig raske.

I Tilfælde Isen brød op var
jo vor eneste Redning i Be-
lids at lyse op paa selve Isfjeldet
endeskjönt vi nok ikke kunne
have staaet et Ophold der
længere, overrasket med Sjøsprøit
som vi da ville blive og i en
bidende Kælde.

Jeg skulle nu tage første
Vagttörn, mens Bernacchi
prøvet at sove lidt inde i Teltet.

Først da jeg kom indunder Fjeldet
merkede jeg hvad det i Grunden
var for et liv. Her vi var
plumpekt op i. Jeg kunne abso-
lut ingenting se. Stormen
lyste ushyggeligt omkring Is-
fjeldet og der gik Brak i
Brak i Isen næfladilig.

Naar jeg gik, maatte jeg
stadig passe paa at følge med
den ene slæde langs Kanten
af Fjeldet; jeg kunne nemlig
ingenting se, og hvis jeg ikke
havde holdt mig langs Fjeldet
paa denne Maade skulde jeg
nemt snart have tabt et hvert
Begyndelse om Retningen og
gaaet mig selv ud over Isen i
Snehavet.

Jeg tænkte at arbejde
mig op paa den anden Side
af Fjeldet for en mulighed at
faa et Begreb om Forholdene
inden kommen til det østre
Hjørne var det dog temmelig tæt
en ren Umulighed at komme

op med de forfærdelige storme.
keist ^{om} skjörmet, jeg havde nok at
gjøre med at holde mit Tag i
Fjeldet. Da jeg kom tilbage
til Teltet fandt jeg Thunacchi
staaende udenfor, da han havde
fundet Opheldet derinde altfor
ubhyggeligt. Vi drev nu frem
og tilbage mellem Fjeldet og
Teltet en Stund, men Forholdene
blev værre og værre. Stormen
synes at øge og Barometret
havde faldt langt lavere end
vi nogensinde tidligere under
overvintringen havde bemærket.

Knagningen i Isen tiltog
og mørket og Snehøvet var
rent ubyggeligt.

Saa besluttede vi os til at
tage lidt Bad med og kravle
op paa Isen. Afsats paa Isfjeldet
for her at afvente en mulig
Forandring.

Her sad vi nu i flere Time
og frøs og spekulerede paa hvad
det skulle blive til. Jeg havde

Tagt Fiske og Tobak med
mig, men kunne desværre ikke
faa nogen Fyr.

Endelig ved 5 Tidn om
Aftningen viste der sig lidt Retning
i Luffen og vi kunne se lidt borte
over Isen, der tilsyneladende i det
væsentligste var uforandret. Vi
autog at det værste nu var over,
krakket os ned af Isfjeldet og
ind i Teltet for at faa os lidt
Sovn. Soveposerne var rent med
sneet, stivfrosne og lundige,
men havde som vi var, tog det
os ikke lange at falde i Sovn
og sov som Steen til langt paa
Forniddagen.

Den Hals Storm var den
voldsomste vi nogensinde oplevede
derude og den laveste Baro-
meterstand. Alting i Hoved-
linien havde der været adskillig
angstlige for vor Skjæbne.

I den 3 Dage og Natten
lode vi reinfaste her ved Isfjeldet
og jeg kan ikke netop regne den

med blandt de behagligste
Dage jeg har oplevet.

Vi havde et farligt Øas med
at komme os klar til afmarch,
da vi endelig fik rent Veir igen,
for at faa Ride paa Thunders
Trakummer der var sammen-
fjernet i en Uballighed af Knuder,
som var haardprosser som bare
Is, var Arbejde nok i sig selv
og desuden maatte vi ondtaste
2 af Sladderne da den ene var
adskillig medtaget allerede og
maatte befries for de tyngste
Sager. Den første Del af Viien
gik noksaa bra. Isen var so-
tunnulig jævn og ren, og dertil
Thunderen godt indhvilte, og vi
fölte os ogsaa selv naturligt
godt oplagte til at gaa i den
fine solblanke og end bidende
kolde Borgen. —

Da Skiften ved vor Ankurs
til Bidwinter Camp fik höre
at Larssons Tilstand var
mindre tilfredsstillende, blev det

bestemt at Doktoren og et
Par af os andre hertiligst skulle
gaa tilbage til Stordalen.

Et par Dage blev vi dog
liggende derude og fortog
blandt andet en Tur over Bræn
til "Gikie Land", noget som lidt
eller ingenting indbragte da
Landet blev ikke denne Gang
blev bestegt.

Den flyttede som Chef
havde faaet istand med i
Leiren paa D. of J. Is. var i fine
Huse og alt andet med betygg
gunde og desuden var jo alle
de Ski og slegt som var anvendt
dertil fuldstændig udlagt.

Togt bestod af ^{flere} Ski - dæ-
lige Polarski - laagt i Kryds
og om paa disse stene og Sne.
Skierne blev til dels forbrændte
og af Presset om paa fuldstændig
formiden og rimelige.

Til Tætning af Tag og Vægge
var anvendt et ganske nyt, stort
Sældugstelt, et Silketelt og flere

flere Sladepressninger, der alt
~~blev~~ blev mere eller mindre ødelagt.
To Slader var stillet op og red
for at tjene som en slags Pibe og
blev naturligvis komplet Vrag.

Desuden, hvis han ^(kun) havde blit
der til Vaaren - som han takke
paa - skulle enten Jagt have
raadet med over ham eller det
helt gaaet med et Skred fra
Fjeldet og ind i Sjøen.

Forøvrigt var hele dette
flyttearbejde derude rent
et legesygt Barns Indfald og
absolut ikke paakrævet. —

21de & 22de September atter
Storm.

Den 25 Septbr. kom Der
Meddelelse fra "Hidvinter Camp"
— rent ukjendelig af Sod og
Selspek — og medbragte den
Besked at jeg saa snart som
muligt skulle afgaa derude
med nogle Instrumenter og

andet. Jeg drog afgaarde den
27 Syllr. om Aftenen allene
kl. 7. Det blev den hyggeligste
Dag jeg havde haft paa Langø
og gjorde ogsaa en af de kær-
ste Sladestuer som nogensinde
blev præsenteret dermed.

Veiret var lige fraan glim-
rende, og de hvide, sne- og is-
klædte Fjelde rent blændet i
den skinnende Sol.

Det gik ogsaa rent brillant
da jeg havde faaet med mig
8 af de aller bedste Stunder og
Slæden heller ikke var syn-
delig tung. Skulle næsten ho-
at Stundene ogsaa følte sig
opfrisket af de storslagne Natur-
omgivelser, for de var saa livlige
at de var næsten iustyrkelige.

Alligevel tog jeg det med
forholdsviis Ro, jeg raadede mig
for fuldstændig selv, og benyttet
derfor Anledningen til at se mig
gründig omkring og til at nyde
Dagens Skjønhed i fuldeste Drag.

Der var ogsaa en hel Masse at
se og indre sig over derned.
Jeg havde valgt Keim langs
Candit indover, da ingen havde
gaet her før, og alle de inter-
essante Ting jeg bemærkede i
Fjeldformationen og sligt, bragte
mig rent til Vanvid af Aregelse
over min Hængsel paa geologiske
Kendskaber. Store Gud, for
et Arbejde for en Geolog der
med, det maatte være som en
meste Hørbid næsten hele Tiden.

Blandt andet bemærkede jeg
et par Steder for os. en forban-
sede regelmæssig Bue af en
fast rødagtig Stenart helt
fra Vandfladen af og næsten
til Toppen af den stejle Fjeldside.
Det var næsten jævne Småsten
som man ser i en antikt Bue.

Et andet Steds var der i
den lavaagtige Fjeldvægge Spor
som efter et stærkt Udbrud.

Der var i Ildsten en stor
halvmaanformig Sten af en

sortagtig, blank stensart og
saa nogen mindre omkring og
herfra nogle svare straalende
de ind til siderne af samme
sortagtige Stensart.

Hele Kappet indover - som for-
resten hele Fjeldmassen omkring
Robertson Bay - bærer tydelige
Vidnesbyrd om at være gravet
og af furet af svindende Tiders
valdige Isbræer. Sandtydelig-
vis strækker der sig omkring
Sydpolen eller over indhyre Skæv-
ninger af de antarktiske Egne
et svært, høit. Land - i det
indre og de sydligste. Og Del-
altsaa endnu dækket af en
fortærdelig Ismasse, hvorefter
min Formening - den store
"Ross's Isbarriere" og andre lig-
nende af os bemærkede For-
tæller er indstiltende Arme.

Paa min Vei sudover langs
Fjeldet traf jeg blandt andet paa
en lille hvid Fisk og lidt længere
væk en Ringkrabbe, ligesom feldstaudig

kele og pene, men naturligtvis
haardfrosne. Ingentids i Nærheden
var der noget Salte eller noget
ting sligt at bemærke, heller ingen
Sprække i Isen.

Hele Vinteren havde vi gået
og seet paa en lille "Iskat" som
synes at ligge ret tid for "Warning
Glacier" eller som den senere om-
døbtes til "Saddles Glacier". Is-
katten viste sig imidlertid, da
jeg kom i Nærheden af den, at den
er ganske uсеелigt Isfyld sine
gode 40 Fod høit og af en drøi
Udstrekning.

Omtrent ret tid for dette
Isfyld begyndte jeg at lægge
Kursen over mod Dike of Yorks
Isl., og jeg troet det skulle være
en Bagatel at blive klar den lille
bete Vei det der saa tid til at
være kvart over Buegton. Men
ufatte sig end at bestemme
afstanden kun ved et Gennem-
gaaende, det skulle aldrig noget,
for den forunderlig klare, blanke

Küft i disse Egne lyver altid.
Land kan synes dig saa at sig-
lige ind paa Livet, og du kan
gaa Time paa Time, og det staar
der altid lige gjøglerende naar dig.
Den korte Afstand bliver til Hvil
paa Hvil, og forinden du naar
Landet der borte bliver du mere end
engang paa om mon det hele ikke
har et Fata Morgana.

Boruit Sabine og den in-
ponerende Admiralitig Range
tog sig mæktigst glimrende
ind den Dag og jeg har at
noget mere storslagent end slige
Kjæmpeskildre med deres valdige,
skinnende Sne og Isbræer finder
nuan vanskelig kan overfløies
af nogen anden jordisk Størhed.

Den 29 Syptbr. havde
Skibet og jeg en interessant
Tur til Capt. Colbicks Bay hvor
Skibet tog ind til Theodolit obser-
vationer.

Søndag 1ste Oktober. for-
tog vi en Sledeetur over Bræen

til Gikie Land. Bræn mellem
dette og D. of Y's Is. er isgult
det sandede Udløb for 2 betydelige
Isbræer og er vel $\frac{1}{2}$ norsk Fæl
bred. Denne Slædetur skal
jeg sent glemme. Omgivelsesener
overvaldende Størhed som jeg sad
der paa Slæden og skjærnet
Gineie som bedst nød alt det
hvide; - den høitidsfulde Stillehed og
det glitrende, blændende Solskin,
uden Spor af Varme, saa klart
men saa koldt, og de magtige
Fjelde med Isbræerne krybende
op i dem som saa langt, saa langt
indover, - det er alt sammen Syner
som vanskeligt kan beskrives eller
fattes af dem som ikke har set,
men har du engang set det, det
vil altid holde sig bagt over
dit Sind. Det kan aldrig glem-
mes.

Omgangen over Brænen
som løber langs Gikie Land, maatte
vi fortaage med største Forsigtig-
hed, da der var en utallighed

med lumske Revner, vanskelige
at opdage i Stevlagene.

Da vi kom over Børrum
og opunder Gikie Land røg jeg
ihelv med Chefen og ^{da han} sin Vred
sendte ~~han~~ mig tilbage over
Børrum og Bræn tog han endog
Apestoppen for mig. Selv turde
han ikke gaa over Børrum og
snød nok over selve Bræn ogsaa
inden at være bundet fast til
en anden og forsynet med Stok.
Den samme Vei. Skulle jeg allsaa
gaa nu inden. For af nogetsom-
helst Sikkerhedsaarsag. Børrum
var lumsk og der kunne nok
Forsigtighed trænges og det kunne
enda være fult nok at klare sig
for at stykke ned i en af de tal-
lige bundløse Revner; Bræn selv
derimod ansaa jeg ikke for saa
syndelig reserikal at gaa den
Tid af Aaret, der det kryder Sne-
lag over Revnerne endimod var
haardt froset og kunne bare
adskilleligt. Det var alligevel

rint ansvarligt af ham at-
tage fra mig Apestocken, og
havde en Ulykke tilfødt, ville
det ha' blit ham en dyr Historie.

Jeg nævner det blot som et
Basis blandt mange til Forklaring
af vor Leders Karakter.

2 den & 3 die Oktober tilbragte
Ole Spørst og jeg med at kjøre
Proviant og forskjelligt rind fra
Spidwinter Camp til Crescent
Bay hvor vi anlagde et ganske
godt indstyret Depot. Det var
et meget anstrengende Arbeide, da
Arbeidet dermed maatte gøres
meget omhyggelig, hvis ikke alle
Greene en Dag skulle fuge væk,
for være "Blasert til" hvor jeg
neppe der fins nok Klodde.

Den 4 die Efterl. Oktober skete vi
begyndte Tilbageturen til Camp
Ridley. Vi var oppe allerede Kl. 5
om Morgenen, men Pakningen tog
Tid og vi var ikke færdige til
Apmarch før Kl. 9. Det saa ind

at bli en lovende Tur. Vi havde
6 Slæder alle betydelig overlastede
og dertil i en alt andet end god
Forfatning, og desuden var der
heller ikke rort med Hinder.

Vi var da heller ikke komne
stort over en offils Vei indpaa for-
de 2 af Slædrene brak, og da
Dagen allude var betydelig frem-
skredet, tog Chupen den hyggelige
og for mig særdeles kjærkomne
Bestemmelse at lade Ole og mig
gaa tilbage til Ildwinter Camp
for at faa repareret Slædrene
og komme efter senere. Vi skulle
ogsaa da faa Taget Baaden og
Kajakken, der begge saa va de
brukne Slæder, og bringe ned
til det tidligere omtalte Depot
nede i Creszent Bay.

For vi holdt paa et lille
der inde med de brukne Gælle
Slæder opdaget vi i Nærheden
en en lidet Saltunge saau
hvermod 3 Fod lang. Efter endel
Stræv lykkedes det Ole at kaste

en Snare omkring Mugu og vi
tog ham nu noksaa pent i vore
Arme og pillede ham ind i
en Sorepose saa han kun havde
Hæsen fri og slig blev nu
Mugu lagt paa Slæden og de
fik ham pent bragt til Camp
Ridley hvor han en Tid spaseret
omkring i et slags stens mursten
noget Kasser, det var Chifus
Agt at beholde ham levende, til
i ugang kom tilbage til
Australien. Mugu Hvirvredes
Hvirvredes dog ikke og døde efter
en 14 Dage af 3 Uger.

Oh og jeg tog nu fat paa
at (kunne) arrangere vort Tilbage-
tog til Midvinter Camp, hvilket
ikke var saa letvindet enda,
da vi kun havde en bærbar
Slæde. Baaden og Kajaken
gjorde vi imidlertid fast i Lø
af en Iskanten der inde paa
Isen. I Midvinter Camp riste
vi vort Telt inde i den gamle
Stuehytte, hvoraf en Del af Væggen

var blevet staaende igjen, saa-
ledes at vi havde Telt døren vund-
ende ind mod Ildstedet, et ar-
angment som viste sig „forfærd-
lig koseligt“. Da vi havde sat
fast vore Brikker og forsynet
dem rigtig med Sælkjød, gik
vi igang med at lave os selv
noget Mad, og da vi raadit
os helt selv saa stelte vi rigtig
ekstra godt. Efterpaa havde
vi os en rigtig minderværdig
Stund. Kilden inde gættede
os ikke det Spor, for Telt døren
havde vi staaende aaben, og
saa vi saa og ordentlig smaa
godt et os over den dejlige Varu
som strømmed ind til os fra
Spakbaalet, og det var naa-
en morsom Stil og naa-
et alvorligere hjemligt Spindel
som lokkede frem ~~over~~ og
ind det flammende og knitrende
Baal. Det var over Spidnet
for vi fik sladrut fra os, og
krøb ind i Sovesæde og lukket

Telt-døren, og længe ında blev
vi liggende, og så se paa hvor-
dan ında længe baalets Flam-
mer var lidt efter lidt blæst
svagere og svagere og til sist
indtændt en sidste kost, skarp
flamme op - rent som et Suk.

Det var ogsaa med et Suk
vi drog Soveposerne faste og
fættede om os, for Tælden begyndte
at kjems igjen. Det er noksaa
rart hvordan to som lever
isammen stige kommer nær
hverandre. Det er ligesom den
store Ensomhed, den lange, lange
Afstand fra andre Mennesker
og Naturens vældige Majestæt
i de egne trykker en ned med
sit Alvor og fører en nærmere
sammen. Det hændte at naar
vi to laa der inde i Teltet og
kigte paa det flammende Bælt
og drömte og tænkte vore egne
Drømme og Tanker, og Blikket
saa fulgte indover, op efter det
høie, steile Fjeld lige mod Døren

og videre, videre med de
skimmede Spejlsblanke Isbræer
saa langt, saa langt ind
mellem smulende høje og
snedklædte Fjelde, alt sammen
saa klart, saa knugete
mægtig og stille og under
et strål rent, høit, og blaat-
og quistrende med Sydllys og
sterke Stjerner, - vakker, vakker
men saa dødsens stille og
koldt, at vi to som laa der
inde i Teltet og stirer paa
al denne Vælde, vi skütrede lige-
som lidt, krøb nærmere sam-
men og bare hvisket, angst
for at bryde den store Stillehed.

Den 5te Oktober sov vi om-
krent over og det var omkrent
Spiddags-tiden for vi havde faaet
isammen vor Frokost og sat den
til-livs. Vi gik straks igang
med at reparere den ene af de
brukne Seader, saa vi kunne faa
indført vor Tår til Creszent Bay.

Vi havde nemlig sat os i .slode
at ville over Breen og bestige
Gikil Land noget som endnu ikke
var forsøgt, trods det at Chitru
havde gjort et par Ture langs
det. Vi havde adskilligt
Bisvær med at faa Baaden
og Kajaken stik laagt bort; at
vi kunne være tryk for ^{at} Stormen
ikke skulle drage afgaarde
med dem. Vi maatte drage
isammen en veldig Hær af
trær, tunge Stene, rundt om-
kring den; sligt tog Tid, og
det var allerede kommet paa Dag;
men vi driv paa og rak. endog
at se os lidt mer omkring efter-
paa.

Duke af Yorks Island (Slutningen
af Yorks I) er vistnok i geologisk
Henseende overordentlig interessant.
Den har lidt Form af Bree høiest
langs Midtlinien, hvorfra den faldt
himmelig steilt ned mod vest
mod det forinden Udløb fra af
"Sir John Murray Glacier" og

"Dugdale Glacier" og mod Ost
mod Robertson Bay. Det nordlige
Parti af Fjæ er betydende højere
end det sydlige. Paa nordsiden
af Fjæ var "Midwinter Camp" og
i den sydøstlige Del skar sig
ind den for østafte "Crescent Bay"
forresten kun en ganske liden
Vik. Fjæ er paa det højeste
omkring 2000 Fod.

(Har næsten udslettet.)

De for nævnte to Ishvæer skar
sig ind en paa hver Side af
"Gikie Land" ved hvis østlige
Punkt de forenet sig og løb
ind i Robertson Bay; Ioved-
massen mellem "Cape Klövstad"
i Ford og Dike of Yorks Isl. i
Syd omkring og en mindre
Del løb ind paa Sydsiden af Dike
of Yorks Isl.

Det moret mig af og
til at tænke mig de tre for
nævnte Fjeldpartier kunne
til ved et voldsomt vilkårligt
Udbrud som da måske var

skæet erubunt midt mellem alle disse Partier der sa var kasket ind til Siden. Særlig syntes mig Duke of Yorks Isl. at være paa en sliq Spøilighed, for den saa ind som kunne denne være væltet pludselig frem i halvblot Tilstand og senere storknet.

Alle disse tre Fjeldpartier, som vistnok en stor Del af Fjeldene paa Vestsiden af Robertson Bay bestaar af en mørkegrøn, meget sunk skiferagtig Stewart-Fjeldet i Gikie Land syntes dog at være af betydelig mørkere Art og pastere end Duke of Yorks Isl.

Gikie Land var desuden i hvert fald ~~is~~ i den østlige Del dækket af en masse kilter og en luller liggende, valdige, løse Klippeblokke.

6te Oktober. — Shaks vi havde forat i os var Frokost, hvilket forresten ikke var saa svært lidligt, drog Ole og jeg ned en Sead og 8 stunde over Bræne med

Gikkie Land. Som for saget u
danne Bra det samlede Udlo
for 2, en paa hver side af Gikkie
Land. I det de 2 Braer stöder
sammen løftes Heidet, partielt op
her med Skraaning mod Syd
og Nord. En naturlige Retning
for den sammenslittede Braemasse
harde nu været orienteret mod
O.N.O., men her ligger imidlertid
Dike of Yorks Isl. i veien og brae-
massen blir derved presset i langt
nordligere Retning. Paa Grund
af det enorme Tryk diene For-
skyvning fremkalder, løfter Braen
sig i 3 høie parallelle Bølger
hvoraf den nærmest Dike of
Yorks Isl. selvstyrtet er høiest
-sikket sine 120 a 150 Fod over
slavfladen. Allene den aller-
østligste Pynt af Gikkie Land
og Iboraenen befandt anaa sig vel
kun en ca. 40 Fod over slavfladen.

Ibedens jeg rusede rundt
omkring paa Iboraenen for at
samle Sten krævet Ole oven

Fjeldet et Stykke for et stykke
hvide Petræer. Atter engang
maatte jeg beklage min
Mangel paa lidt geologiske
Kendskaber, for den masse af
forskjellige og finindartede
Stene som var at finde inde
paa Mørøen maatte absolut
være af overordentlig Interesse.
Jeg maatte jeg lade mig nøie
med at drage isammen de rar-
este og mindste kauske derud
netop at tage de mest inter-
essante.

Den 7. Oktober var vi tidlige
paa færd og kom over Bræn-
gave vi os straks igang med
Besigtigelse af Gikie Land.

Det viste sig at være en let
sag ganske let Sag og vi lærte
ogsaa snart at skjønne, at vi
ikke havde valgt os den bedste
Veje heller. Paa den nordøstlige
Side af Fjeldet løb der nemlig
en vinkel ret, skraa ligegyldig Fær-
gangs i Fjeldvæggen og da disse

Fjær var for det meste fyldt
med Sne antog^{vi} opstigning ad
en af disse at være det letteste.

Paa den anden Side var der
en steil, meget steil Mr saan
en 500 Fod høi men bestaaende
af bare løse Stein, ganske snæ
og nogle digre Blokke iblandt.
Langt oppe i Fjeldsiden gik
denne Sten over i en Klev, som
saa særdeles indbydende ind til
fortsat opstigning; men Stenene
viste sig ved vort første Forsøg
saa rent løs og umedgjørlig
at vi opgav den. Paa begge
Sider af denne Mr var der om-
krent bare blåske Isen og slætt
Fjeldet. Vi valgte os da en af
de fornævnte Fjær. Kommen
et Stykke af paa Fjeldsiden
indtøbt vi nok at dette heller
ikke var uden nogen Lystpas-
tur. Fjær var nemlig frind
at være noksa smaal ogsaa
heldende indover og dertil dækket
med et ganske tyndt Snælag.

der viste sig at var gaa det-
ligneskete af biler Greien for
løst som det var. bød det intet
Fæste for Fodur og under var
der endda intet blankeste Isen
eller løse Sneaastru omgaa
et Islag. Lidet eller ingenting
var der at faa Tag i med
Hønderne ogsaa for Fjeldvæg
viste sig ligesaa brut op over
paa den ene Side af os, som
den stūpet nedover paa den
anden. Uden at reflektere
syndelig over Situationen
krævet vi os opover, og da
vi endelig stoppet for at se os
lidt omkring, indsaa vi nuget
vel at vi kun havde en Vei
til og det var "hviere op".

Vi havde heller ingen Fjeldsko
paa os; De havde "Kornag" og
jeg "Lauvarsko" som Hølene var
faldt af. Vi havde nemlig brugt
Ski over Bræen og ansaa det
ikke for nødvendigt at trække
ekstra Fjeldsko med. Da vi var

kommunt af i en ~~800~~ Fods høide
begyndte Madsigterne at lindre
og vi satte os ned. Til en liden
Præm og en Røg. Der B. bandte
paa, at den Vi gik han ikke
ned i jern, noget som jeg var
vilig i, for vi kunne da let ressi-
tes indsæt os for en ekstra age-
tur paa en ~~800~~ Fod og som
sandsynligvis ville endt i en
af de dybe Revner i Isbræen
nedenunder. Vi havde jo ikke
nysgæng ordentlige Apestokke
med os, men bare almindelige
Skistave.

Fjeldskraaningene vidne op-
over viste sig at være ikke saa
ganske ufarlig enda; Skraan-
ingen var overordentlig brat
og bestod mest af løse Steene, som
ved det mindste uforvarende Skridt
straks begyndte at rulle nedover.

Lidt over ~~1000~~ Fod oppe blev
det dog bedre. Steleslaget begyndte
fra nu af ~~at~~ at bestaa mest
af valdige Blokke, der dog laa

forbaisende løse. For "moro
skyld" brøket vi lidt med en
slik løs Fyr - en Blok paa en
fler Hundre Kilo - og den viste
sig at ligge saa løst, at det
ikke kostet os saa særlig meget.
Besvar at færa den "vipjet" og
nedover bar den med et for-
færdelig Løven og drog med
sig ganske anseelig. Det
kommt som et lidet Shvade.

Indimellem slige store løse
Blokke bygget de smaa, vakre
fride Petreller sine Reder og
langt, langt indimellem. Vi
forsøgte at straks en Arm
ind for at knæbbe ~~den~~ dem,
men de Bæster "spyttet" saa
skrekkelig, at vi skyndsomst
trak Armen ind igen. Saa
stak vi istedet Skistaven ind
til Bæstet fik "spyttet" fra sig,
og saa trak vi Træglen ind,
men sandelig brugte de ikke
baade Hov ogvinger ganske
gründig.

Høøgt som tiltrak sig var
Opmerksomhed river ind jagten
paa de brede Skræller, var de
svære Flokke af den "brunryggede
Skrælle", som drog forbi Gikie
Land, mens vi var deroppe. Det
~~saa~~ saa ind som var de "paa
Træk". De kom flyvende Flok
efter Flok, hundreder og atter
hundreder og alle i en og
samme Retning. De kom op
over "Warning Glacier" og Fjeldene
indover mod "Protection Low" og
forvandt for vort Syn bag en
vestligere fremspringende Dynt eller
Ryg af "Gikie Land", altsaa i
Retningen omkring Øst mod
Vest. Da de kom temmelig
nær "Gikie Land" skjød Ole
og jeg flere som vi tog med
tilbage til hovedlinen.

Helt den Dag holdt disse
Flokke paa at drage forbi -
alle i den samme Retning og
ogsaa Dagene efter da vi var
paa Turen til "Camp Ridley".

benyttet vi det samme, og vi
fandt ogsaa en enkelt Fingel
liggende og flakse inde paa
Isen, det saa ind som var den
overanstrengt eller noget slegt.

Oppe paa Gikie Land gjorde
Ole og jeg den Dag en overordent-
lig interessant Opdagelse. Vi
fandt nemlig mindst 2 nye
Sbosarter. Allerede ved Foden
af Fjeldet havde vi tidligere
fundet en liden rød Sbo, og den
saa vi os ogsaa videre op over
Fjeldet om end ikke i nogen
større Mængde. Men oppe paa
Fjeldskraaningene saadan en-
kring en 800 à 1000 Fod oppe
begyndte en anden Art at
vise nemlig en flad, sortagtig
meget bredbladet Sbo.

Paa en Høide af omkring
1400 Fod var denne Art hyppigst.
Nun efter hvert som vi kom
høiere op syntes den at optage
beuuelig hurtig.

Hvor denne Sbo var

hyppigst fandt vi en ny art
nemlig en grønnet græs flæs
fuldstændig lig almindelig "Ren-
mos"; den kunne være op til
2 og 2½ cm. høj. Ofterst saa
jeg denne fløst på samme
sten som den sortagtige og kun
sjældn alene. Saavidt jeg kan
erindre bemærket jeg ikke denne
græs flæs. efterat vi havde over-
stegit en sløide af 1800 eller
2000 Fod. Vi kom ikke højere
op end til 2200 Fod, da Dagen
var temligt friskblæst og vi
ikke havde træffet nogen For-
beredelse for at overnatte på
Fjeldet.

Den samme Røgdom på
Kvarts som Duke of Yorks Isl.
er i Besiddelse af bemærket vi
ikke på Gikie Land. Vi saa
endelig større Blokke af Kvarts
men ikke slige brede, svære
Aar som den der strakte sig
lige fra Vandfloden ved D. of Y.
Isl. og manglingang helt til

Tappen.

Det blev nok saa sent, for vi tog fat paa Nedstigningen, og belært af den skrækkelige Opstigningen lod vi nu de for uretalle Fjerner paa nordvestsiden være i fred og drog ned ad Kliven paa den østligste Pynt. Da vi var kommet omkring midtveis ned i det for den nævnte Stenur og altsaa nedrevet en ~~4~~ Fod fra Foden begyndte Ole der gik foran pludselig at rutsche nedfor og jeg som kom lige efter ham fik ikke Tid til at juble væk for Stenlaget gav sig ogsaa under mig, og nedfor rutschte hele Greien. Saa kritisk som umageligt hele Situationen var saa kunne jeg ikke andet end se at Ole, som han for nedfor, sparket, spændte, skravede og hoppede for at holde sig klar af de værste Stene, gjerant høit i den ene Kløvede og Skistam

og et par Fugle i den anden;
midt i den skrekkelige Austræng-
else for at holde sig paa Bunden
og ikke blive revet overende, saa
det umageligt ind som han
tænkte mere paa sine dyrbare
Rifle og sine Fugle end paa sit
egte Liv. Sandelig det varte ikke
lange før vi havde de 40 Fod
over os og kastet os overende i
Sneen ved Foden af Fjeldet for
at komme os lidt og nyde
Synet af Skredet som holdt
paa en god Stund endda.

Tilbageturen over Bræen
viste os, at vi for Fremtiden
maaatte anvende større Forsigtig-
hed her, da Solen nok havde
begyndt at virke paa det
lynde Snelag. Ole og jeg
sød noksaa genlytlig paa
Slæden og lod Bikkjerne lange
ind, hvad de ønskede, og da
disse havde staaet brændt
helt Dagen, var de noksaa
iltre af sig og satte ganske

pen Fart paa. Det hændte et
par Gange, at Bagenden af
Sladen dumpt igjennem Sne-
baaget over Revnerne, men takket
være den svære Fart fik vi ikke
Tid til at dømpe nedgjennem
heldigvis.

Den 8de Oktober maatte vi
tilbringe Tilbageturen til Camp-
Ridley, og det blev i Sandhed
en af de mæisomligste Vandringer
jeg nogengang har været ned
til. Sladene røg istykker for
os flere Gange og vi maatte
omlaste dem og reparere saa
godt vi kunne alt i et. Lidet
thundre havde vi ogsaa, saa de
møget snart blev indkjørte og
vi maatte for det meste drage
denne Sladene selv.

Da vi kom hjem til
Camp Ridley hørte vi til vor
store Sorg, at Claussons Til-
stand i det sidste havde for-
værret sig betydelig, og at der
kun var li meget lidet Slad-

om, at han kunne staa sig.

Den 13de Oktober maatte vi alle sammen flytte ind af Huset og bo i et stort Telt som vi reiste straks indfor, da Clausson nu var saa daarlig at han ikke haalte nogen om sig andre end Doktoren udbrent, og Hatten mellem den 13de & 14de var vi alle sammen inde og tog det sidste Farvel med ham.

Lørdag den 14de Oktober 1899 døde han. Hvor forfærdelig haardt det kjendtes for os at skilles med ham kan simpelt hen ikke forklares. Hvad det vil sige at miste en af sine Kammerater som man har levet sammen med i tryk og tryk-inder Forhold, som de vi levet under dannede, hundrede af Ibili på andre Ibemuskur, da naar man have følt og oplevet selv for at kunne fatte fældt ind. Om Hatten efter Claus-

som Död rög du op en af de
sædvanlige frygende Snestorme
og var et par Dage. Særlig
var Søndagen rødson.

16, 17, & 18de havde flere af os
nok at gjøre med at faa færdig
den Grav, som skulde gjemme
den af os alle saa meget afholdte
Kammerat. Vi maatte tilslut
anvende Dynamit. Det var i
Sandhed et hårdt Arbejde.

Den 19de havde vi atter Sne-
storm.

20de Oktober kom endelig med
vakker Veir og vi skred til
den for os alle saa forfærdelig
tunge Pligt at begrave vor døde
Kammerat.

1000 Fod oppe paa Fjeldet
ligge du ensomme Grav.
Stille og fredlig. Overgivet helt
til den magtige, betagende
Natür, den hvide, frossne
Verden.

Det var i sin bedste Alder
at Housson gik ^{bort} ~~fra os~~ ; og det

var rutop da hans bedste Arbeide
i Expeditionens Tjeneste skulde
begynde. Samme Dag han døde,
kom den første Pingvin og be-
gyndte at bygge sit Red og
allerede paa Begravelsesdagen
var hele Odden overkøbt svare
af flittige, byggende Pingviner.

En vakker lidet Scene
vinder jeg ved Forhøjelighed.
Det var da vi havde baaret
slanssons Lig ind og lagt ham
i Kisten. Efter Tir tog vi et
sidste, stille Farvel og Laaagt
blev lagt over. Da brødte Ole
bort til Chefen og spurgte, om
han og Per kunne faa Lov at
synge en Salme, en finisk
Salme, og noget mere gribeude
med denne de to finnegittus
sinddommelige fremmede og
monotone Sang over Kisten
der og under de Forhold, har
jeg næsten ikke oplevet.

I de sidste Dage af

Oktober øgt stadig antallet
af Pingviner paa Cape Adare saa
til Odden tilslut var aldeles
sorthvid.

De grødske "Skuaque" be-
gyndte ogsaa at komme iagten
tildeles ogsaa de forskjellige sorte
Petrer:

Pingvinerne i Farringstiden
er overordnede fornøielse og
interessante at iagttage.

Den Røde er meget primitiv,
de drager him sammen en del
løse smaa Stene som de lør
op i en Ring. De smatte sand-
lig være om sig lidt grundig
for aldrig saa snart en bemærk-
et ubrugt Røde, skjælte den
sig at stjaal Stene fra dette
kort til sit eget. Jeg bemærket
saaledes en gang en sliq Fyr
som nylig havde begyndt paa
sit Røde; han havde roksaa lang
Veir at gøre efter Stene, og da
saa en af hans Hæver gik var
fra sit - som var færdig bygget -

bragtt stiake den skarven sig
af Andetningen og for Hæben
kom igjen havde han ramt
hver eneste Stene fra hans Red
og over til sit. Da Hæben
kom igjen blev han staaende
paa den nøgne Plet, hvor hans
Red for havde lagt, skrig vildt
og feakset med Krigerne og saa
sig arrig om til alle Kanter;
men beskyede nogen særlig blandt
de mange omkring for Tyveri, turde
den nemligvis ikke og naatte
tiden videre tage fat paa at
bygge sit Red op fra nyt af;
men Gud sliq som ^{han} hvalket-iftu
hver eneste Synder som kom i
Nærheden af ^{hans} ~~dens~~ Red siden.

Den 3die November fandt vi de
første aeg, og begyndte straks
at gaa igang med en Indsam-
ling i stor Skala for at have
et Lager i Tilfælde vi skulle
blive nødsaget til at gaa til
en ny Overvintring.

Hatten mellem 4de og 5de

5te Forlv. havde vi sejlet en Storm. Pinquinerne holdt sig mest i Ro, de lode alle sammen og krøb rent ind i sig selv med Hovederne mod Vinden.

Den 8de Forlv. var Per og jeg oppe paa "Toppen" for at undersøge Isforholdene indover.

Riften var lidt smuk saa vi desværre ikke kunne se saa langt som vanlig; ~~saa~~ men vi saa dog, at der i det sidste havde foregaaet betydelige ændringer. Iod N.O. 50 strakte der sig store Klarer i Isen omkring $\frac{1}{2}$ norsk Mil indpaa, og Isen omkring disse Klarer saa ind til at være temmelig slak.

Rangst inde over Horizonen stod der tunge, sorte Skyer af Sjøroøg.

Slakisen syntes at gaa nærmere Land efterhvert sydover, mens mod N.V. og N Isen saa ind til at være udmærket ganske fast. Chiften som i de 2 dage

atter omgikkes med Tanken paa
en ny Possession Island og der-
for selvfølgelig ønskede fast Is
næst mod Syd modtog vor
Rapport meget mistroisk og fandt
det sikkert at gaa til Toppen selv
Dagen efter. Det gjorde han og
saa og maatte ved Tilbagekomst
en medgive at vi havde sagt
sandt.

Den 9de Novbr. drog Skiffen
og Ole ud for at finde Posses-
sion Isl. De medførte 30 Stænder
og 3 Slæder.

Om Aftenen den 10de skulle
Fougnur og jeg gaa os en Tur
ud paa Isen, men vi var un-
vent ikke for kommen ind for
Stuedøren for jeg fik se noget
hvidt langt borte paa den and-
en Kanit og vidste ved det
samme at var Skiffen, som
vandre tilbage. Vi lod som
vi ikke saa ham og skynede
os alt, hvad vi arbejdede
paa Isen og kom ikke tilbage.

før kl. 1 a 1½ om Natten. Vi
havde havt os en storartet Tur
mens de andre Stakrene hjemme
me havde maattet gaa helt
omkring Kappet for at hjælpe
Ole hjem med Bladene. -

Den 18de Novbr. drog Olsen,
Bernacchi, Ole og jeg rid paa
en Slædetur til Ø. af G. Is. igjennem.
Det gjaldt at faa Tag i nogen
Pibullæg og lidt mere Moss.

Isbarren i sig selv var en
Gang bra nok da vi kun havde
3 Slæder og 30 Biskjer. Slædene
var ontrent tomme, da vi kun
medførte Telt og Sovposer og
ingen Proviant ontrent, og
Biskjerne var af de allerbedste
vi havde. Veiryt var vistnok
ikke saa ganske tilfredsstillende
lidt lys og Sne om aftenen.
Da vi slog Leir kl. 11 om
Aftenen i Presque Bay var
der en hel liden Storm.

Den 19de kl. 5 om Eftermidd.

dagene kjørte Ole og jeg over
Bræen til Gihie Land igjen
for at kunne mer sles. Chifur
angav som Grund for at han
sindte os afgaarde, at han gjerne
ville, at jeg som først havde
fundet denne interessante sles
ogsaa skulle fortsatte med Ind-
samlingen og da jo Ole havde
været med mig længe Gang
for var vi to bedst kjendt med
Forholdene. Turen blev forresten
for Ole og mig meget morsom.
Vi havde med os en Slæde for-
spændt med 10 udvalgte slæder,
og da Bræen paa Grund af
kjøligt Veir i de sidste Dage,
viste sig at være meget let at
befare gik det overordentlig fint.
Opstigningen paa Gihie Land
gik ogsaa med et større Let-hed
denne Gang da vi nu var bedre
kjendt der. Vi steg dog ikke
denne Gang højere op end til
1200 Fod. Særlig en Gang dog
var vi meget nær paa at gaa

"Sliden"; dit var mens vi færdedes
oppe mellem de store løse Blokke
paa Esikie Land; jeg skulde
nærlig passere forbi en stor
fremspringende Blok og havde
kun nogle ganske smaa ind-
stikkende apater i Fjeldvæggen
at staa paa og med bratte
Strejet under. Saa skulde jeg
tage et Tag i den store Blokke,
som sprang ind endtrent i Støden
med mit hoved, for at støtte
mig mens jeg passerte forbi.

Men aldrig før havde jeg rørt
ved den, for den begyndte at
vippe og viste kjendelige Tegne
Tegn til at ville ryste sig.

Jeg slap lynsnart mit Tag
og fik snart mig fri. Havde
den Blok løsnet havde det nok
set stygt ud for os begge, da
den nok havde revet adskilligt
med sig.

Saa vi gjorde alligevel en
fin Tur den Dag vi to. Vi fandt
en hel masse Is og et par

Petrelleg agsaa.

Timen endte meget ridsigt
~~forresten~~ forresten. De havde
nemlig en stor Boks sikkert
fast paa Ryggen sin og i den
havde han 4 levende Petreller;
Boksen var him dækket af et
tyndt Klæde sikkert fast med
en hyssing. Da vi var kommet
forbi Spidvinter Camp og skulle
svinge rundt den østlige Pynt
af Dike af Yorks Island skulle
De gi Bikjerne, som var begyndt
at blive lidt lade af sig, en Op-
strammer. De op af Blæden og
kort til Bikjerne og dets vilde
omkring i Flokken med Svøben,
hervæder gik imidlertid Klædet
af Boksen og 3 af Petrellerne
filleet tid. 3 en Fart kom jeg
nærg op og skulle gribe den,
men de Bæster vilte lige frem
over Vasene til Bikjerne og
disse naturligvis op og afgaard
i vild karriere efter Rømlingum,
der dog snart fik Vind nok.

under Vingene og skjød ende
tilveirs. Birkene havde dog nu
merket naturligvis at intet land
der og vilde afgaarde sæd Slæde
som skulle Pokker vænt bag-
fter. En Stund travede jeg efter
dem i det Haab, at en eller
anden Njærighed i Isen skulle
stoppe Slæden og hele Stasen.
Men nu var naturligvis Isen
saa slet som et Stuegulv og
Slæden forresten saa tom og
let at den ved at tørne mod
en Njærighed istodt for at
sætte sig fast blot hoppet ende
tilveirs som en Bold.

Jeg maatte afgive Forfølgningen
sætte ring indmarsch ved paa
en Isblok og skunket snart
Slæden langt, langt bort paa
Isen som bare som en lidet
hoppende, svart Pot.

Snart kom Ole ogsaa hink-
ende og efter en Stund at have
gjensidig beklaget os over Uheldet
med Pibellen og Birkjer, rusket

vi lidt slukøret efter til "Puszni
Bay" hvor vi fandt Slæde og
Bikjer i forholdsvis god stand.

Slæden var vistnok lidt ram-
poneret af den voldsomme Kjørsel,
men Chifur var glad alligevel,
da vi kom, for han havde
frygtet der var tilstødte os et
Øheld, da han saa Bikjerne
komme rendende tilbage med
den tomme Slæde.

Chifur fortalte at han
havde sat over Vand for at vi
kunne få kogt os og naar vi
kom i søjen, det viste sig imidler-
tid han at han en lille tid
skvælt paa Brænden af Tjælden
og stod ikke over øggen en-
gangs, saa vi blev siddende og
surre den rundt for at han
sikket paa at få den kogt.

Klokkenⁿ var 4 og over
det, for vi kom til en om Sporg-
nen, men heldigvis fik vi tre
helt til 10 om Formiddagen i
Betragtning af den uistændige

Dag vi havde havt. Binnacchi
havde allerede Frokosten færdig
og vi begyndte straks at tænke
om paa fægt efter Schuleren
og andet slet i Tjeldene om-
kring Cruszeit Berg.

Med paa Fomiddagen blev
det bestemt at Binnacchi sig
og skulle drage hjem, noget
nogen af os to havde noget
imod og vi var i en Fart
færdig udskjint Veiret saa at
andet ^{end} fint tid. Med paa
Aftnen hørte vi pludselig et stads
borte i Taagen stundglad og
og sagde straks til Binnacchi
at det maatte være Chifen som
med Der havde gjort pro
Cruszeit Berg straks efter os
og nu ville forsøge at kom-
me hjem for os. Senere tid
paa Natten saa vi ogsaa Dens
Spov; Vi kunne dog ikke se
den, da Taagen var for tyk,
men de maatte være lige
fjern os. Vi havde imidlertid

Faght det mid Ro hvi Dagen
og det gjorde vi ogsaa nu,
og da vi ind paa Hatten
ankom til Camp Ridley var
de to kommet en 20 Minutters
Tid foran os.

Den 29de Novbr. observerede
vi Landet inde i nordlig og
vestlig Retning. Her adskilte
Vi os ind i nogle og tidligere

En af Dagen havde vi
fangst 8 nydelige Kjøper-
pingviner, som vi havde inde-
sluttet mellem en Pær af
Kasser og og hver Dag og
fyldt os over den nægtige
Tangst, men saa den 28^{de}
fin vi en stærk Storm, Kas-
serne blæste ned og de
8 Kjøper afmærkede, de
var i skivardige nok til at
tilvifte os et Farvel fra Oddens
gode Syn.

Den 27de fandt vi de
første Skua og Guller.
Samme Dag gjorde Per

desuden et meget interessant
Frind; det var en lidet Sætning
af den hvide sort, antagelig
kun en Nøge gammel, den havde
endnu ikke ganske skiftet det
første lange Haarløkke. Dette
var den første og eneste Nøge
af den hvide sort og saaledes
særlig interessant.

De sidste Dage af November
begyndte vi at gaa Midnats=
solen saa højt paa Himlen, at
den gik klar af de høie Fjelde
paa den anden Side Bæltet
og vi havde den skinnende
over os hele Dagen saasnart
der var rent Veir.

1ste December 1899.

Atter gaar vi ind i en
ny Maaned og nu den sidste
i dette Aar.

Dette kan ikke andet end
vække iindnærlige Tanker at
gaa hermed. saa adskilt fra
helt Verden, og se Dag-iftur

Dag, Spaaned efter Spaaned
glide væk; Dage og Spaaned
som kanske for alt det vi ved
bringer med sig betydningsfulde
Begivenheder og store Omvæltninger
er inden et det mindste Ekko
engang naar kommer til os.

Vi ved intet om vor Samtidig.
Kanske "Southern Cross" naar
den engang kommer med til
os — det kan jo ogsaa godt
hænde den slet ikke kommer;
kanske den er skræmt af Isbykker
af Isen enten i fjor da den
gik fra os, eller nu paa Tilbage-
turen; kanske den er døde vore
Kommuners ombord, og vi
skal faa gaa her et Aar, to
Aar til, kanske dø her med —
— men hvis den engang
kommer, saa bør den kanske
til nogle os briste Bånd om Is-
kjen forstaaende som er
gaaet bort, eller en krig
i Hjemlandet eller andre
Ulykker.

Den 3de December var af
os alle imødeset med den
største Spænding; der skulde
nemlig den Dag være total
Solformørkelse, og Binnacchi
som Meteorolog og Astronom
havde truffet storartet Ar-
rangements for Anledning
og han og Lohse havde
i flere Dage iforvejen drømt
paa med meget vidtløftige
Beregninger i hvad Stundt
var for os indvundet de eneste
Gaader. Dagen kom og blev
en Skuffelse; det holdt sig
nemlig saa lykt som en Nøg
helt fra Morgnen af helt til
kl. 10 om Aftnen da den pludselig
lig meget skøleragtig kigte
paa en lidet Stund.

Yder 5te & 6te var alt med
Storm; stærkest den 5te da
hvis nogle Gauge nystet
gæstke drøit og alskens Kasser
fløi som Boller omkring
mellem de pædeligt indgange

Pingviner. Saa voldsom som
den Storm Pennacchi og jeg gjen-
nimgik inde ved Isfjeldet her
Nat var dog heller ikke drune, den
var og blev en Record ogsaa i
for Barometerstaud.

Den 7 Decbr. bedrødes Veiret
en hel Del, men over det Inden af
Bjergene saa det frimodig snøbrødt
og kende ind. Vi havde allige-
vel nogle Dage siden fanget 4
nydelige Kjempepingviner, men
de gjorde heller Sog med de
lidlige fangne og stög sin
Vei i Stormen den 6te

10de Decembr. 99. (det er gaaet
forresten for det er forbi Midnat
og altsaa egentlig den 11de; men
disse lyse Natter med Midnat-
sol snør jo op og med paa
alting.) Den Dag som er gaaet
har været en drilleg Dag, In-
dugne har været væk. Slou
afgik nemlig kl. 11 i For-
middag med Dokteren, Ole

og Per til "Dum of York" efter
Pibulleg. Vi som er tilbage
i Skredhieren har købt nu Høi-
tid; har haft Eftermiddags-
kaffe, Aggodosis, Revolverskyd-
ning og mere sligt.

Føiregner og jeg har lagt
paa vor Havn om du gam-
le, gissne Hvalbaadene ride paa
Tromt og tegnet Fjeldene om
paa den anden Side Bregtun-
12/12. -

Fruens Høitid!

Jeg vandt omkring her med
en indelig, frimodig Følelse af
diligent men kortvarig Frihed;
næsten slig en Følelse som jeg
ved, jeg kunne bli grebet af
næsten jeg som ~~Skole~~ fik en
inventeret Frihed andet i Skole-
tiden ^{paa} den fine Søndag.

Aa, ja det er driligt her!

Et Øieblik tænker jeg paa
Hjemmet, paa Norge, og du
stryger iagtenen mig slig en
nyk Hjemve. — Solskinnet

ligge om det saa friskt og
bjaernt og spille og glitre
som Billium (Gledstaaen)
Gine hunder i Fryd, det er som
det skjalver i tilbageværgt Fryd
~~da~~ naar det kystes ind med
den svingende Jord.

Bynt drags langne bort -
og med Fjeldene der ligger løfter
sig hvide med Is og Sne, skin-
ende med Sorens Sol - - -

Og jeg er fri idag - og jeg
gaar om her og aabner Sjæl
og ligesom Favn ogsaa for den
varme Sol; - og den siver der
ind i Sjælen, og jeg føler den
stryge igjennem den mindste
Nerve og den rister med den en
underlig, om, døsighed Fryd. -

- - - Ja, hvor Livet dog er rigt
og skjönt; aa, hvad et eneste
sligt Binit gir dig igjen
for de dybeste, sorgtunge Tinner.

- Men ligesom saart i mit
Sind lister sig Livets store Re-
mod og vakker i Sjælen dyb-

este. Stille en skjælvende Angst
i Himlens Fryd.

Sig Følelse for jeg ikke-
vidste bær i sig en seirende
Bøn til alt Aandens Gud

11 Decem 1899: kl. 12 Midnat.

Midnatssol! I blændende
Lyshav ligesom Antarktikas øde,
gravstille Island.

Som Kirkens Kjøper og
Taarne, reiser sig Fjeldtop ved
Fjeldtop indover saa langt synet
rækker, skinnende hvide mod himlens
blaa.

Midnatssol, Midnatssol!
Fred over jord; fred i mit
sind.

Jeg søgte op paa fjeldet til
Haussons grav.

Hvor her var skjönt.
Hvor han, som hvile der i den
evige is' favntag, ikkeriet mæn-
den fred, som hvert menneske
engang iblandt længes efter.
Var mon ikke hans sjæl omkring

mig her nu? Kanske var det han,
som nu i denne stille, klare mid-
natstime sænket fred i mit sind,
den fred, som polarmattens store,
ensomme stilhed gir.

Hvor de løftet sig i rolig
skjønhed de mægtige sneklædte
fjelde.

I aartuserne kanske har de
hvilet i sin ensomme ro, ladet
suklers is og sne svøbe sin kølde
hvide pragt om de stærke former.

Polarmattens rasende storme
har aartuserne igjennem drevet
sneen fastere og fastere ind i hver
spræk og hver revne. De tunge storme
har tudet og larmet med drøn og
brag med mellem de øde toppe
i endeløse natters dybe mørke over
høifjeldets øde vidder.

Den evige natts forferdelige grø.
Hver stormene har rast, indtil de
har segnet selv afmægtige over de
mørke frogne vidder. Den dybe
stilhed har igjen lagt sig rugende
tung over den evige is og sne.

Mose taget paa "Geikie Rand" under
en slædeekspedition den 7de
oktober. 1899. Det var den første
opdagelse overhovedet af mose
der nede, og næsten megen af-
sigt. Forværende prøve er des-
uden af den allerstørste samling
som blev taget.

Fraterat beregnet til snaddipibe
og bestemt til at hænges i
balle; dette var ogsaa jævnlig
i brug paa de slædeekspedi-
tionens ieren del og i.

Hindstykke beregnet paa at
beskytte mod indaandning
af altfor kold luft.

Stykke af en bade taget af
hval skindet af "Southern
Cross" ved "Campbell Island".

Uddot taget af de næsten
vilde faar paa "Auckland
Island".

Søhest taget ved "Steward Is-
land". Den er halvveis af-
spist af krakkebakker om-
bord i "Southern Cross".

Faldetier; som har været brugt saavel
inde paa stadstue, som hjemme
i hovedleiren "Camp Ridley" paa
Cape Adair, under overvintringen
i 1899-1900.

Snadder som ledsaget iermanden
helt fra afreise fra Norge i
juli 1898 og til hjemkomsten i
Novbr. 1900. Den har ydet sin
iermand trost i saamangen
enslig stund, saavel i kjoen
ombord i S/y. "Southern Cross"
som i hovedleiren i den lange
mørketid under overvintringen;
og kanske ikke mindst, naar
man havde krøbet i soveposen
inde i teltet om kvelden efter
en anstrengende dag paa isen
med slæderne.

Et primitivt julekort tegnet af
lederen juled. 1899 paa Cape
Adair. Det er en karikatur af
3 af overvintringspartiets deltage-
re i raadslagning; til venstre
sines ledere paa vei til at
overvintrer de 3.

Maximum & Minimum Temperature for each month
at Cape Adare 1899, Holsten 71.1

Month	Maximum	Minimum
February	0.55 Celsius	-19.0 Celsius
March	-1.11	-23.33 "
April	-5.00	-35.20 "
May	-10.00	-37.78 "
June	-4.44	-40.00 "
July	-7.22 "	-42.00 " 48
August	-11.50 "	-37.79 "
September	-7.00 "	-37.50 "
October	+7.50 "	-20.00 "
November	+5.55 "	-6.40 "
December	+9.44 "	-5.20 "
1900		
January		

Mean Temperature for year -13.90 Celsius

DAGBØKER

FRA

NORSK

POLARINSTITUTT

1898-1900

DIARIES FROM

THE NORWEGIAN

POLAR RESEARCH

INSTITUTE

1898-1900

**1898-1900
PROD.NR.
1997-1641
NBR**

Nasjonalbibliotekavdelinga i Rana
THE NORWEGIAN NATIONAL LIBRARY, RANA BRANCH

Postboks 278, N-8601 Mo

Telefon 087 - 21 111 Telefax 087 - 55 460

All rights reserved. The
Norwegian Polar Research
Institute and/or The Norwegian
National Library (NBR) holds
rights in this, film. No
unauthorized reproduction
permitted.

Alle rettigheter forbeholdes.
Norsk Polarinstitutt og/eller
Nasjonalbibliotekavdelinga i Rana
(NBR) har rettigheter til denne
filmen. Ingen ettertrykk, kopiering
o.l. er tillatt uten avtale.